

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΕΤΑΙ: Στά κάσκια των πλε-
τειδών Συντάγματος, Όμοιοις, Υ-
πουργείον Οικονομικών, Σταθμοί Τρο-
χοφόρου (Οφθαλματρίων), Σταθ-
μοί Υπαγεύου αυτοφορτίου (Ομό-
νοια).

Στον Παράν Ηρακλ. Ββ. Η. Τάσγαρη
Ο ΝΟΥΜΑΣ, δέχεται από τις επαρ-
χίες και τριμήνους συνδρομητές, με δυο
δραχμές προπληρωτές την τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ήταν ένας κύριος που εξημερώθηκε όταν άκου-
σε μια νύχτα τους Αθηναίους να οργιάζουν
ζυγοκρινιζόμενους και χειροκροτούμενους και
πυροβολούντες ποή και ποή, για να δείξουν
τον ένθουσιασμό τους για το φίλο τους Έπο-
φύφω Δήμαρχο.

Μαζέ δεν ντρέπονται και λιγότερο πα-
ρισητίζονται. Κι' αν τους άκουση κανένας ξέ-
νος; Άλλοι μωροί. Θά μ'ας έλεονολογήσει.
Μ' αν τους άκούση κανένας δικός μας από
τά Έποφύφω μέρη... Ο κύριος δεν έσυμ-
πλήρωσε την φράση του. Άλλαξε άποτόμως
κωλύμεντα κι' άρχισε να μιλάει για τους Βουλ-
γάρους μ' ένθουσιασμό.

— Αυτός είναι λαός! Μάλιστα! Τι να το
κρύβουμε; Αυτός είναι λαός που έχει ζωή μέσα
του, που δεν μιλάει μοναχά για την πατρίδα
μια και σκοτώνεται για αυτή, που δεν την δικαί-
κει για δική του την Μακεδονία μοναχά με
άρθρο και με ζυγοκρινιζόμενους, αλλά και με δι-
ναμίτη και μ' αίμα! Έμεις άς κοιτάξουμε
τις διαδηλώσεστές μας και τις έκλογουσές
μας! Τι μ'ας νοιάζει για την Μακεδονία; Τι

έχουμε να μοιράσουμε μ' αυτήν;

Κανένας από όσους την άκούσαν. Δεν έτόλ-
μιζε να την διακόψει. Όλοι σιωπούσαν και
με τη σιωπή τους έπιδεικνύονταν τούς λόγους
του. Ο πατριώτης έθάρρυνε από την σιω-
πηλή αυτή έπιδεικνύονταν και είπε και την
τελευταία του λέξη:

— Η Εύρώπη άγαπάει τους φιλάργους
γιατί έχουν ζωή μέσα τους. Και τέτοια ζωή
της χρειάζεται. Λοιδοί με! Έμεις φρον-
τίσουμε με κάθε τρόπο να δείξουμε πως τέτοιον
πράγμα δεν ταίχουμε!...

ΑΝΑΜΕΣΑ

Στά τόσα ένθια των υποψηφίων Δημ. Συμβού-
λων είναι κι ένα που οι Αθηναίοι έλεγαν έχουν
καθίσει να το ψηφίσουν με την καρδιά τους. Είναι
τόνομα του κ. Λευκάδιου, του έντιμου στρατιώτη
και πρώην διευθυντού της Άστυνομίας: τον όπουν
ή σικοφαντία και ή ραδιουργία αν δεν κατόρθωσε
να τον χαντακώσει καθολοκληρίαν, όπως το έπεδίωξε,
κατόρθωσε όμως να τον κόψει να φύγει από τη στρα-
τό, ύστερα από τάρχυντα τόσα χρόνια έντιμωτάτη
ύπηρεσία, με την ψυχή του γεμάτη από φαρμάκια
κι' από άπορητήματα.

Όλοι έγινανμε τότε θύματα της σικοφαντίας
των έπιβουλών έλθόντων και ήθελαν έρρίξανε κατά
της λευκής: του την πέτρα του αναθέματος. Και
γι' αυτή σήμερα, που άποδείχτηκε έλθωρη ή
άληθεια, ύστερα από το πολύχρονο βιβλίο που έ-
βγαλε, έχουμε όλοι την υποχρέωση να το δώσουμε
την άληθειά του ίκανοποίησι και ν' άποδείξουμε
στος καταχθόνους διαβολείς του πως αν έπιστέ-
ψαμε για μια στιγμή τις σικοφαντίες, ήρθε όμως
και ή μέρα που ή κοινωνία ίκανοποίησε τον άδι-
κως σικοφαντηθέντα, ίκανοποιηθείσα ταυτόχρονα
κι' αυτή που με τόση έλαφρότητα τους σικοφάν-
τα: του έπίστεψε.

Ο κ. Λευκάδιος πρέπει να βγεί Δημ. Σύμβου-
λος. Η έπιτυχία του θά τιμήσει την πρωτεύουσά
και θά ίκανοποιήσει την Δαιμονίσση.

ΤΟ ΕΙΠΕ

Ε γέρος κοπέλι πως θάχουμε διάλυσι της Βουλής.
Και τό είπε έπιστημάτα στον έμπειρο λόγο
του της παραμένους Κυριακής.

Άδάρρη αν δεν τι λέει: Ε κ. Πρωθυπουργέ.

ληπτους στεναγμούς του, τις λαχναρισμένες του
πνοές, τά φίλια του τα αϊθέρια.

Ήταν ή ώρα εκείνη ή θρωική, ή δειλιασμένη
ώρα που τ' άστέρων ένα ένα ξεπροβάλλουν στους ού-
ράνιους θόλους, και γίνονται άπ' ταμείρα όψη τους.
Τις νεκρωμένες τους πινελιές κάτω στη θολή έκ-
ταση, πινελιές που μαζί με το τρυφερό χαιδεύμα
τους, σκορπώντας άλύπητα τ' άσημένια του στο-
λιδία.

Ήταν ή ώρα εκείνη που ή ψυχρή της νύχτας
δροσά, με το ζωντανό φύσημά της, σπρώχνει τα
μικρά σύννεφα, που αναδύονται άργά στη σκοτεινιά
του όρίζοντα, και σίχλει μ' όρμη το μελανιασμένο
κύμα, σκορπώντας άλύπητα τ' άσημένια του στο-
λιδία.

Ήταν ή ώρα εκείνη που πεθαίνει ή χαρά, κι
ανασταίνεται ή λύπη...

Κ' έτρεχ' ή βάρκα, έτρεχε αφήνοντας πίσω,
μακριά, της γής τη λωρίδα, και προχωρώντας στης
θάλασσας τά βάθη, ενώ εκείνος γονατιστός μπροστά
της, με τά χέρια του αριζμένα μέσ' τά δικά της
χέρια, της φίλούσε μ' άνέκφραστη περιπάθεια, μ'
άπερίγραπτο πόνο κι' αγωνία:

Ο γέρος τό λέει. Κι' άμα τό λέει ο γέρος, είνε
ικανός και να τό κάνει. Η Μπαρμπάττανα έδώ είνε
κι' ή κ. Παπαστασίνος δεν έκρεμασε άόμα τη
χαρρί των σιδερά πανοπλία του.

Τό είπε λοιπόν ο γέρος: Λοιμότε πως άχαι
για τίποτε να πη σήμερα, σε δεύτερο έμπειρο
λόγο, πως μόνο με τη διάλυσι της Βουλής θά
συνθή ή Μακεδονία;

ΜΠΕΡΑΒΟ

του κ. Καλλιόπης που ξανάφερε στη μέση, κατ'
τη ρηϊκίλευση, προς τους έλλογους του άγρότες του,
την άξιμη ύπόθεσι του Εδαγγελίου! Μπαζο του!

Δεν έφτασε άλλα θέλα για να διακοπεί ή
άρεμνιός:

— «... Όταν έξήτανα—έξουτοτόρησε—
παρα του Δημ. Συμβούλου να διανεμή έντιμω-
πα του Εδαγγελίου εις τον λαόν, μετά τις υστάς
ακηνάς, ή κ. Δημόκριτος και οι φίλοι του συμβούλου
ζήτησαν τούτο».

Τι ήθελε να πη μ' αυτό; Πως ή κ. Δημό-
κριτος και οι φίλοι του Συμβούλου άποδοκίμαζαν την
άνωτη και έθνοκτόνα του λαού εξέγερσι; Μα
τότε αυτό είναι προς τιμήν του κ. Δημόκριτου και
των φίλων του, αφού μ' αυτό άποδείχτει πως δεν
έχγανμε τυφλόν όργανον της έμπειρίας και της άστυ-
νειδίας που έφατοτένησαν τις άλυστρήσεις: δυσ-
τυχώς εκείνες ακηνές.

Βλέπετε όμως; πως και μ' όλα αυτά ή λαός
έξακολουθεί νύνηταινη, γι' αυτό κι' οι δημοκό-
ποι δεν άποτομύνονται.

*ΕΠΕΘΥΜΟΥΝ

«Α μάθη έάν και μετά το καίνδαλον του ποταμισμού
της χώρας Συνεδούν εν τίθρη, θά έξακολουθήσουν οι γο-
νείς να στέλλουν τα τέκνα των εις τάς διαφόρους, καθότι-
κά: σχολές.

Θά ήτο γελοίο αν γίνετι τόσος θόρυβος διά την
έπιτροπήν μιας άσας; και νάχρηνοται άλλως εις την
έκθεσιν του προσηκουσίου».

Αυτά μ'ας γράφουν. Και σ' αυτή άρροδιώτεροι
είναι νάπάντησουν οι γονείς εκείνοι που θύουν στα
είδωλα του Φεακροδελαντισμού, περιφρονούντες
κάθε Ρωμαίο και θεωρούντες ως άφρον άστον της
άνατροφής των κοριτσιών τους να καλρίζουν φρα-
τζέλια στην Κρησσι ή στο Φάλλορ και να θε-
ωρούν την γλώσσα που μιλούσε ο τσοπάνης προπα-
πος του: ή ο μπαλάνης παπούλης των ώς γλώσσα

ΕΛΙΞΙΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

Ήταν ή ώρα εκείνη ή μυστική, που τό φως της
ήμέρας με της νύχτας: τό σκοτάδι, κρατιούνται σρι-
χτά σριχτά άγκαλιασμένα, άπλώνοντας με τό άγ-
κάλεσμα τους αυτό τό άδύρνητο, τόν άραχνούφαντο
και σκυρό πέπλο στη δειλή της πλάσης ζωγρα-
φία.

Ήταν ή ώρα εκείνη ή δακρυμένη που τά λι-
ποθυμισμένα λούλουδα γέρονον άπαλά άπαλά τά ύ-
γρά τους πέταλα, άπάνω στη βελουδένια καταπρό-
σιν άγκάλη, για ναβούν εκεί μέσ' στα δλδρόρα, στ'
άπόκρυφα βάθη της, την έκσταση και την άγα-
λωση του έρωτά τους, την περιπάθεια και τη μέθη
του, τά τρεμουλιαστά του φιθυρίσματα, τούς ασύλ-

— «Ω ναι, ψυχή μου άγαπημένη... σ' άγαπώ
πολύ, πολύ... σ' άγαπώ... τό γνωρίζεις πεζί... τό
γνωρίζεις καλλιτέα και άπό έμέ την ίδια άόμα,
άπό έχεις κοντά σου, τι έκρεβα στα στήθη μου, για
να σου τό Όμηρίον αιώνα... ναι! σ' άγαπώ... έγώ
μόνο για σένα ζω... για ποιόν άλλον να ζήσω; μια
μεγάλη κι' άληθινή καρδιά δε ζή για πολλούς: άν-
θρώπου... ζή για έναν μονάχα... άναπνέει για έναν...
άποσπώνεται εις ένα... Κι' έγώ, μόνο για σε υπά-
ρχω έδώ κάτω... ενόσω ζής, θά ζω! θά πεθάνω σ' αν
πεθάνει... άλλ' όχι να μη πεθάνει... όχι... να ζή-
σει... να ζήσης... σ' άγαπώ!...

Ρίξε σόβει πιά ή φωνή της: οι λυγμοί έσχι-
ζαν τά στήθη της: τά δάκρυα έκυλούσαν άπ' τά
μάτια της φλογερά: ή άπελπισία είχε ρίξει μια
οκιά πένυμη, θανάτου οκιά στο πρόσωπό της, κι'
όμως δεν είχε αφήσει άόκητη τό ξανθό του κεφάλι
τόσφιγγε με λαχτάρα, με πόθο, με πόνο, λές κι'
έφοβόνταν μή της τάρπαξη κανείς, κι' αφήσει πε-
ριφρονιμένη τη καρδιά της, κι' έμνη την άγκα-
λιά... Και τό έσφιγγε, και τό γέμισε φιλία...

Τότε ής είπ' εκείνος μ' άχνή φωνή τά παρα-
πονεμένα αυτά λόγια, χαιδεύοντας τά μαλλιά της:
«Ναι... να ζήσω... να ζήσω, άγαπημένη μου
άλλά μαζί σου... χωρίς σένα, δε θά μπορούσα...

κατάλληλη μόνο για τους υπέρτερες και για τους αμαρτωλούς τους.

Επιθυμεί να μάθω το και το ό φίλος μας. Τι ἀρελές που είναι νάχη τέτοιες επιθυμίες και να ζητάει τέτοιες πληροφορίες, λίγα άστετες, από τους έκλαμπροτάτους γονείς!

Μά είναι τόσο σπουδαίο πράγμα, γιά όνομα του Θεού, να προσεύχεται φραντζέζικα ή κόρη του δεινά ή του τάδε συμπολίτη μας, άφού ή ίδια ντεμουαζέλα μιλάει φραντζέζικα, τρώει φραντζέζικα, πλέπεται φραντζέζικα, έρωτοτροπεί φραντζέζικα, παντρεύεται φραντζέζικα, άσχημονεί φραντζέζικα, χωρίζει φραντζέζικα τόν άνδρα της, όταν δέ άποκτήσει κόρην τήν σπρώχνει κι' αυτήν φραντζέζικα στή διαθορά; 'Ο καθολικός προσηλυτισμός δέν μάς φταίει καθόλου, άφού ο Ρωματικός μισελληνισμός είν' εκείνος που τού δίνει φερρά και τόν άναγκάζει νάποθραύνεται.

ΘΕΛΕΤΕ

να μάχωνται εκατομμύρια για τή Μακεδονία;

Άρπάτε τις έπιτροπές και τις παραεπιτροπές κατά μέρος και κόρτε χιλιάδες χιλιάδων παράσημα.

Και πείτε:

— 'Όποιος δώσει 500 δρ. θά παίρνει τή άση μένιο. 'Όποιος δώσει χίλιες τή χρυσό. 'Όποιος 6 χιλιάδες τόν Ταξιδάρχη. 'Όποιος δώσει 20 χιλιάδες τόν ένώτερο Ταξιδάρχη. Κι' όποιος δώσει 100 χιλιάδες τόν Μεγαλόσταυρο,

Κόμειτε τι αυτό και θά 'ήχητε. Σ' ένα μήνα δέν θά έξέρετε που θά βάλετε τή γρήματα. Για τόν Μεγαλόσταυρο μάλιστα θά παρουσιασθούν χίλιοι τούλάχιστον Έλληνες να τό βρύνουν πόρνη στις εισφορές. 'Ο κ. Πατριάρχης γ'όλου θ'άνε από τους πρώτους.

ΕΝΑ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟ

άνοσιούργημα κατά τής ζωής έγινε τήν περασμένη Κυριακή κάτω από Φάληρα.

Σ' ένα ρομαντικότατο μέρος τής άρχονταίας, εκεί τήν διαταύωση του προηδρόμου, ήτανε μια φορά, πρίν κτισθύνε μερικά σπίτια από μερικούς δασκάλους, καί όμορρες τζιτζιριές, που έδωκαν τόνονά τους στο μέρος αυτό.

Οι Τζιτζιριές τώρα δέν υπάρχουνε, υπάρχει όμως τή μέρα, πάντα όμορφη και πάντα ρομαντική, σ'έν τόνονά του. Μά υπάρχουν και άσκηλοι εκεί, κι' οι άσκηλοι αυτοί ίσχύουν να αλλάξουν

πνομα, κι' έκαναν δολογία, κι' έκαναν τοιμπούσια, και βαπτισαν τή μέρα Κεντρικών Φάληρων.

Οδ, να κουρευότανε! Άρα δέν ήμπορούσαν να χωνέψουν τίς Τζιτζιριές, δέν έβρισκαν τούλάχιστον κανένα άλλο όνομα πού ταιριασμένο, πού ζωντανά;

Μά δασκάλοι, πάντα! Τι να σου κάνουν οι άνθρωποι;

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ

Μέσα σ'ότο ήλιοπλημύρισμα προχθές 'ετον κάμπο μέσα μεγάλη γίνηκε γιορτή. ή σάφρα ή γαλοπρόσωπη του φράχτη ή θυγατέρα λιάζονταν μπρός σ'ήν πόρτα της τή φειδί τή περήφανο σορούσε τή περλάτλη του σ'όν ήλιο που έπερπάτει κι' όλες ή μυγες τών άγρών 'έκαναν τρελλά γυρίσματα 'ετον γαλανόν άνθρα. Μέσα τ'είτα κλώνει τή πουλιά φλαουρίν, φλαουρίν, φλαουρίν... κι' είχε μεθύσει ή έρωτα και πρέλλαι έκανε σούρ κι' όλα τ' αύλεια σ'έν τρελλοί λαλούσαν τής φλογίρας τους. Στεγαν ή μέλισσα χορό με τή λουλούδια ως πέρα και νέα άνοίγανε κρασιά που δολοφύρα μεθούσαν. ή κρινός έρωτούηκε με κάποια πεταλούδα κι' άνήσηρε μιά μέλισσα απ' τόν πολόν τόν έρωτα κι' από τό πολύ μεθύσι, με τ' άγρυπνατζαφύλλα κοιμήθηκε όλη νύχτα.

Μάρκος Φαντολίνης.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΟΥ

"Όταν ο Θεός έβριση από τή παντοδύναμη φούχτα του τ' ατέρεια σ'ότο στερέωμα τόνα μί τάλλο έμάλλωναν ποιά έχει περισσότερη λάμψη. Τότε ο Αγγερίνος με τή κοντόνια λάμψη τόν έπαι: «Έγώ λάμπω περισσότερο από τόν 'Ηλιο—και τή άλλα άστέρια τόν ύποστήριξαν.—Και όθωσες μόλις τ'έκουσε αυτό ο 'Ηλιος σ'όπας τή ήμια τόν και άμαχεμένος βαρέα για τήν προσβολή επήδησε μέσα σ'όνον άκεανό κάτω—κάτω σ'ότα βάθμ και πέφτει βαρέα άρωστος. Κυβισμένη ή γή μέσα σ'ότο σκοτάδι και τήν

ήγασία νοιώθει βαρέες τής σ'όπας τής νύχτας και τού χάους έπάνω της και τυλιγμένη με τή μαύρη της δοντόνι καίτοι άκαταπαύστα και παρακαλεί τήν Καλή Θεό νά τιμωρήσει τήν αβάδεια τού Αγγερίνου. Τότε ο Θεός προσάλει τόν Αγγερίνο και τού λέγει: 'Εγώ τή μεγάλο λόγο που έπες δε καταδικάζω αλόνια να θγαίνες μονάχα κάθε πρωί για να άναγγέλλεις 'όλα λακές σ'ήν όμορφη Γή τόν έρχομό τού Πύρινου 'Ηλιου και σ'όλλά άστέρια επαι: «Έδεξί θά θγαίνετε μονάχα τή νύχτα να φωτίτε ντροπαλά και να σ'όβετε κτεγνισμένα μόλις θγαίνω ο 'Ηλιος.—Και 'εναβήθηκε πάλι ο 'Ηλιος με ήμια μεγαλοπρεπέστερο και λαμπρότερο, μί φυλάγει άκάμα άμνην τήν προσβολή εκείνη και τή βράδυ ρυθίζεται πάλι σ'όνον άκεανό κόνικος από ύμν, άρωστος από τήν κακία και τή ζούλια τών άλλων άστέρων. Κ' έγώ τώρα σ'όνον τού Θεοσεφί Μωαμεθανό κ'ότλα που νύχτα πρωί-πρωί απ' τή ψαλό τζαμί του προσεύχεται σ'ήν πύρινη άνατολή και παρακαλεί τόν 'Ηλιο νύδρη να φωτίσει τή δυστυχία του και τή μαυρία του, σ'όυ κάνα γονατιστός τήν προσευχή μου: «Έόγα τού 'Ηλιου παρθένα λαμπρη! στείλε τής πρ.άγγελαις κόνικάδες σου να δώσουν από τόν σ'όνον μου τής σκοτεινιές με τή μισολυμένη και τρεμουλιαστά ήφτα χημαϊκόν ένέριων και τόπων. Φώτισε με τή φωτιά σου τή σκοτεινή μυαλό μου—και άν κακόζηλοι όχτροί σου έσπασαν τή άστεροπλουμισμένο ήμια σου έγώ θά σου προσφέρω ένα ήλιο πού λαμπρότερο, τήν καρδιά μου, στερήμα ευρύτερο, άχανέστερο να φωτίσεις με τήν ήλια σου λάμψη, τήν ψυχή μου.

Θ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ

ΚΕΡΔΟΣ 312, 140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 312, 140 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε τή γραφείον τού τραπέζιουεϊτου κ. 'Ιω. Φωτίου εις τούς πελάτας του. 'Ητοι εκ τών άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ τού γραφείου του έχρουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τόν στεργυλόν αριθμόν 312, 140 δραχ.

'Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' αναδίδση τή ποσόν τούτο εις 1,000,000 δραχ. Έπιθυμούν δέ ένα συμμετάσχωσι τούτων πάσαι αι τάξεις τής κοινωνίας, ό πο δ ι β ά ζ ει τήν προκαταβολήν δι' έκάστην λαχειοφόρων τής Έθνικής Τραπεζης εις δραχ. 8 και θέλοντας ν' αγοράσωσι τοιαύτην να προσέλθωσι εις τή τυχερήν γραφείον του, όπου πάντως θά κληρωθή μετ' άμοιβής όμολογία τις και τί χαρά να εινε ή πρώτη με τας 70,000 χρυσάς δραχ. τήν 18 Σεπτεμβρίου έ. έ. ότε γενήσεται ή κλήρωσις.

ιδώ μιά μέρα νάχρησι, τότε θά τρέξω να σ' άγκυλίω σφιχτά-σφιχτά, και δέν θά σ' άφήσω ποτέ πιά να φύγεις απ' τήν άγκαλιά μου...ποτέ!... 'Αλλά πές μου μ' αγαπάς λιγάκι και συ;...μ' αγαπάς;...πές μου τού θέλω να τ' άκούσω να μου τή ψιθυρίξες...πές μου τού...έγώ σ' αγαπώ...σ' αγαπώ...σ' αγαπώ πολύ...»

Και μόλις επ' αυτό τά λόγια, έγυρε μ' άπελπισία τή γροσπαφένιο του κεφάλι σ'τά γόνατά της, και σ' τρεμουλιαστά χείλη τού άφρησε να χαϊδέψουν και να κολληθούν με λαχτάρα σφιχτά σ'τά χέρια της άπάνω, σ'τά χέρια της που τής τ'άσφυγγε παγωμένα με θερμή μέσ' τή δική του...

Έκείνη, που έσα με τότε τόν άκουγε άφωνη, άκουμισμένη σ'ό τιμόνι τής βάρκας με κατάκλειστη τή δακρυοειδή της μάστιγα, έστέναζε βαθεία, έρρίγνεις, και γονάτισε μ' όρμή, έξανηλεμένη μπροστά του, ένθ χωρίς ούτ' αυτή νά γυμνίξη πως τή κεφάλι του έβρόνθισε μέσ' τήν άγκαλιά της, γυμνένο άπάνω σ'ό στήθος της που έσπερταίνεν απ' τούς λυγμούς, τ'ά σ'έν κύματα μαύρα μαλλιά της άπαλά γυμνά σ'τούς ώμους του, και τή χείλη της ένωμένα με τή δική του χείλη...Κι' άκούστηκ' ή φωνή της μέσ' τών σκοτεινισμένων κυμάτων τού βούισμα να ψιθυρίξη άποσταμένα:

— 'Αλλά πές μου λοιπόν... πές μου... ός πότε θά ζούμας έτσι χωρισμένοι;... ός πότε;... έγώ πιά δέν μπορώ να ύποφέρω...μου είν' αδύνατον να ζήσω μακριά σου...αίσθάνομαι καίτι να μου λέγη μέσ' τή ψυχή μου μυστικά, ότι αν ο χωρισμός μας αυτός κρατήσει λίγες ακόμα μέρες, θά πεθάνω...ό ναί!... θά πεθάνω...και δέ με μέλλει διόλου γι' αυτό...διόλου πόνω μόνο πολύ πολύ έταν συλλογίζομαι πώς θά φύγω απ' αυτόν τόν κόσμο, χωρίς να κατορθώσω να εύτυχίσω κοντά σου, και ν' απολαύσω όλη τή θέρη, όλη τή άρσώσι, όλη τή λατρεία και τόν έρωτα που μου ύπόσχεσαι ή μεγάλη σου καρδιά! ναί, μόνο γι' αυτό πονώ...ώ, έξέρις τί πικρό πράγμα είνε, τού π'εύγη και εις απ' τήν άγκαλιά τής ζωής, για να πετάξω σ'όυ χάρου τούς παγωμένους κόλπους, χωρίς νάχη για γλυκειά και παρήγορη ένθύμηση σ'ήν καρδιά του, τήν εύτυχια περασμένου καιρού, κι' άληθμονή του χρόνου;...έξέρις τί πικρό είνε τού να εύγη και να είδωλο με τή μαγική τής εύτυχίας; λουλούδια... κληρη σ'ή γή;...Πές μου θά λυπηθής θά θά πεθάνω, θά λυπηθής ψυχή μου; θά χύσεις κανένα σου στεναγμό, κανένα σου δάκρυ;...έγώ θά γυρίξω έρμους, μόνοι, σ'ότο άπειρό τή διάφορα μονόπατια, και μόνο σ'έ θά γυρεύω, μόνο σ'έ, μόνο σ'έ...κι' όταν σ'έ

όχι...μου είν' αδύνατον... Άρεκα πιά έστέναξα, κι' έπόνεσα... άρεκα δάκρυα έχυσα... άρεκα σημάδια τού μαρμαριού και τού πόνου άφρησα έδώ κάτω...Τώρα, ήλθ' ο καιρός που πρέπει να πάσης αυτό το αλόνιο ψυχομάχημά μου...πρέπει πιά να σταματήσει τή δρόμ της, αυτή ή άγωνία τού ζωντανού θανάτου, άγωνία που μ'άτώνει και κατατ'έσχιζι με τή πικρά άγάπια της τή καρδιά μου...ναί...ή πρέπει να ζήσω παντοτεινά πιά με σένα, ή να πεθάνω...ναί...να πεθάνω...

— 'Αλλά, ποιάς λοιπόν θά μάς ένόση; τού εφίθρησ' εκείνη μ' άνέκραστο πόνο, ένθ τ'ά μάτια της που δλο τόν ένόσταζαν, έφάνηκαν μέσ' τή σκοτάδι τής νύχτας, να θολώνουν σ'έν νεκρωμένα.

— «Ποιάς ψυχή μου;...ποιάς;...τής άποκρίθηκε τότε με περιπέθεια, μεθυσμένη από τήν τρυφερότητα τής τόσ άγνής, και τόσο μεγάλης άγάπης της, σφίγγοντας σ'ήν άγκαλιά του μέσα τή καρδιά της. Ποιάς;...ποιάς; θά στεφανώση τού έρωτά και τή έδωλο με τή μαγική τής εύτυχίας; λουλούδια...ποιάς; θ' άναστήση τή λατρεμένα μας δειραι;...ποιάς; είν' εκείνος που θά μάς άφήση πιά να ζήσουμε, αλόνια μαζί, σ'έ με γωνία τής γής έρμη, με μόνη συντροφιά τού έρωτά μας τή δειρά, τή δόγλυκα τραγούδια, τή μαγική του φίλα, ποιάς;...